

Mikouba Lopez
Filipense**Raad**
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen****Arrest**

Lex: 03 259 10 99

nr. 63 036 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De verzoekende partij die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, dient bij schrijven van 5 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haakt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Dat betrokkene heeft deelgenomen aan de Hoop-op-papieren actie kan niet als een geloofwaardige poging worden beschouwd, daarvoor diende ze verdere stappen te ondernemen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene wenst beroep te doen op het criterium andere prangende humanitaire situaties maar geeft niet aan wat die prangende humanitaire situatie dan wel moge zijn.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Op 15 februari 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van

wordt aan K., H. (...) (V)

geboren te (...), op (...),

van MALI nationaliteit, verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 14 maart 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij twee beslissingen aan haar verzoekschrift toevoegt, met name de beslissing van 30 september 2010 tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 november 2009 en het bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt op 15 februari 2011.

In het verzoekschrift preciseert de verzoekende partij op pagina 1 en op pagina 5 dat zij beroep aantekent tegen "De bestreden beslissing van 30 september 2010 tot ongegrondheid van een verzoek tot verblijfsmachtiging gebaseerd op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, genomen door de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken te vernietigen, beslissing ter kennis gegeven aan verzoeker op 15 februari 2011."

Het voorwerp van het beroep moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven (RvS 13 januari 2000, nr. 84.675) en kan in principe later in het geding niet meer gewijzigd worden (RvS 11 juni 2004, nr. 132.293; RvS 13 juli 2005, nr. 147.648).

Bijgevolg heeft de verzoekende partij enkel haar beroep gericht tegen de ongegrondverklaring van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, wat zij ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij aan: "Sohending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht."

Het middel luidt als volgt:

"Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidtoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat: de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene wil zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Dat betrokkene heeft deelgenomen aan de Hoop-op-Papieren actie kan niet als een geloofwaardige poging worden beschouwd, daarvoor diende ze verdere stappen te ondernemen," (stuk 1)

Uit voorgaande motivering kan helemaal niet opgemaakt worden welke juridische en feitelijke overwegingen hebben geleid tot de bestreden beslissing. De motivering is in casu absoluut niet afdoende.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoekster geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Verzoekster heeft wel degelijk een geloofwaardige poging ondernomen om een legaal verblijf te verwerven door zich te laten registreren bij de actie Hoop-op-Papieren.

Tegenpartij motiveert niet om welke reden de deelname aan de actie Hoop-op-Papieren niet als een geloofwaardige poging in de zin van de vernietigde instructie van 19.07.2009 kan worden beschouwd.

In 2006 organiseerde de Sint-Eugidiusgemeenschap diverse acties onder de naam "Laat onze vrienden blijven" met petitie's, steunverklaringen, kerkasiel en manifestaties beter gekend als HOP (Hoop-op-Papieren). (stuk 4)

Verzoekster verzamelde handtekeningen in van Belgen die haar integratie in de Belgische samenleving bevestigden. Verzoekster was ook ingeschreven op de lijst van deelnemers aan deze actie, (stukken 2 en 3)

Verzoekster liet dus steunverklaringen ondertekenen voor mensen zonder papieren en bezorgde deze aan het actiecomité HOP waardoor zij er terecht van mocht uitgaan dat zij een geloofwaardige poging ondernam om een verblijfsvergunning te bekomen.

Bovendien werden deze petitie's naar aanleiding van de manifestatie van 16 februari 2006 overhandigd aan het Stadsbestuur van Antwerpen met de vraag zich actief achter de aanvraag te scharen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aan de effectieve poging die verzoekster ondernam kan niet getwijfeld worden. Een poging kenmerkt zich, in tegenstelling tot een louter voornemen, door een materieel element, een veruiterlijking van de intentie, een begin van uitvoering.

De materiële handelingen van verzoekster overstijgen het louter voornemen en moeten bijgevolg gekwalificeerd worden als een poging.

Verzoekster was ervan overtuigd dat de Hoop-op-Papieren actie een legitieme wijze was om in aanmerking te komen voor een regularisatie. Indien verzoekster geen geloof had gehecht aan de mogelijkheid van het verkrijgen van een verblijfsvergunning via deze weg, dan had verzoekster niet actief deelgenomen aan deze actie.

Het vertrouwen van verzoekster in de HOP-actie werd gesterkt door het bijzonder brede draagvlak van de actie. Tal van Antwerpse scholen waren betrokken bij dit project net als de toenmalige bisschop van Antwerpen Paul Van den Berghe. (stukken 6 t.e.m. 11)

Hierop volgde een uitgebreide belangstelling in de media en een sensibilisering van de publieke opinie, (stukken 4 t.e.m. 12)

Dat verzoekster deelnam aan de Hoop-op-Papieren actie en dat haar naam was opgenomen op de deelnemerslijsten van deze actie staat vast en dit werd bevestigd door dhr. Jan De Volder, de organisator van de Hoop-op-Papieren actie, (stuk 2)

Dezelfde Jan De Volder nam zelfs het woord in de hoorzitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, Commissie Binnenlandse Zaken, van 30 mei 2006 naar aanleiding van de werkzaamheden, voor de wijziging van de Vreemdelingenwet, (stuk 12)

Alhoewel de wettelijke bepalingen duidelijk zijn en het zeker is dat een regularisatieaanvraag moet ingediend worden bij de gemeente waar men verblijft, toch was de registratie die verzoekster deed bij de Sint-Eugidiusgemeenschap in haren hoofde een geloofwaardige poging om een legaal verblijf te bekomen.

Door zonder meer te stellen dat de registratie die verzoekster deed geen geloofwaardige poging is, zonder in te gaan op de specificiteit van de HOP-actie en het brede maatschappelijk draagvlak hiervoor, voldeed verwerende partij niet aan haar motiveringsplicht.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekster en van haar poging om een verblijfsvergunning te bekomen, kan derhalve niet worden getwijfeld.

Verwerende partij motiveert, zonder enige verdere verduidelijking, dat verzoekster "verdere stappen" diende te ondernemen opdat haar poging als geloofwaardig zou kunnen worden aanzien. Op grond hiervan is het voor verzoekster onmogelijk te weten welke motieven tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Door het eisen van "verdere stappen", bovenop een geloofwaardige poging, worden er strengere eisen gesteld dan deze vermeld in de vernietigde instructie van 17.07.2009, waar enkel sprake is van een geloofwaardige poging en niet van verdere stappen.

In een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een gelijkaardige zaak, besloot de Raad tot een schending van de materiële motiveringsplicht omdat er bovenop de vereiste van geloofwaardige poging bijkomende elementen werden vereist die niet in de instructie van 17.07.2009 zijn opgenomen³, (stuk 13) Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen.

Om deze redenen wenst verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Aangezien verzoekster als enig middel opwerpt:

'Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht.'

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen dat de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (of: R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster uit kritiek op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8A, en dat als volgt luidt:

"Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 18.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode een wettig verblijf gehad vóór 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit

niet aan noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Dat betrokkene heeft deelgenomen aan de Hoop-op-papieren actie kan niet als een geloofwaardige poging worden beschouwd, daarvoor diende ze verdere stappen te ondernemen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verzoekster kan vooreerst niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden verzoekster zich niet kan beroepen op het criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de deelname aan die actie niet volstaat als een geloofwaardige poging nu verzoekster geen verdere stappen heeft ondernomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan, en zo ook of een element dat door de vreemdeling wordt aangebracht al dan niet een geloofwaardige poging uitmaakt in de zin van punt 2.8A van de instructie.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft (...); wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vermag wel degelijk te beslissen dat een deelname aan de Hoop-op-papieren actie, zonder dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen, geen geloofwaardige poging uitmaakt zoals vereist bij voormeld criterium 2.8A.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde, maakt niet dat er een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen, noch dat de gemachtigde een voorwaarde zou toevoegen aan de instructie.

"Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. (...)" (R.V.V., nr. 50 263 van 27 oktober 2010, onderlijning toegevoegd).

Verzoekster is niet ernstig en kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de dat de motivering gebrekkig zou zijn.

- De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing heel duidelijk aangegeven dat de deelname aan de Hoop-op-papieren actie, zonder dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen, niet kan worden aanvaard als geloofwaardige poging.

Deze motivering is afdoende. Er dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden" (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Tenwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die enkel optreedt als annulatierechter, niet toekomt zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

"Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit, dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 16 oktober 2010)

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de vele beschouwingen en stukken die verzoekster voor het eerst in haar verzoekschrift uit doch dewelke zij niet heeft ten berde gebracht in haar (eerder summere) aanvraag om machtiging tot verblijf, waaraan slechts 2 stukken waren gevoegd ten bewijze van de deelname aan de actie, niet dienstig zijn.

Verzoekster kan niet worden toegelaten haar aanvraag verder uit te breiden in haar verzoekschrift tot annulatie en schorsing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (of. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het vernietigingsarrest nr. 53.640 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster toont niet aan zich in dezelfde omstandigheden te bevinden.

Verwerende partij merkt op dat in de zaak die geleid heeft tot voormeld vernietigingsarrest, de gemachtigde "een voorwaarde toegevoegd, met name dat de 'geloofwaardige pogingen' tevens als 'ernstig' moeten kunnen worden beschouwd. De getuigenis van de verzoekende partij wordt niet aanvaard omwille van het feit dat dit geen 'ernstige' geloofwaardige poging is terwijl enkel een geloofwaardige poging wordt vooropgesteld in de vernietigde instructie".

In casu heeft de gemachtigde zulks geenszins gedaan, nergens wordt geëist dat de poging van verzoekster ook ernstig zou zijn.

Verzoekster haar beschouwingen dienoftrent falen dan ook volkomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evensredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij houdt voor dat zij niet uit de bestreden beslissing kan opmaken waarom de gevoerde acties onder de naam Hoop-op-Papieren, die erin bestonden acties te voeren, lijsten op te stellen met deelnemers waaronder de naam van de verzoekende partij, deze te laten ondertekenen door Belgen die haar integratie bevestigen en petitie, kerkasiel, afgifte van de petitie aan een officiële instantie, in casu de stad Antwerpen, het horen van de woordvoerder-organisator in de Commissie Binnenlandse zaken in de Kamer, door de verwerende partij niet beschouwd worden als zijnde een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen. Zij stelt dat de ondernomen acties een geloofwaardige poging zijn geweest om een wettig verblijf te verkrijgen.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en, of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en dit op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij zij de toepassing heeft gevraagd van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald van criterium 2.8A, *'verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België'*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van haar ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partij een uitdrukkelijk beroep heeft gedaan. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Hierbij plaatst hij zich bij de beoordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het criteria een *'duurzame lokale verankering in België'* wordt in de Instructie als volgt verduidelijkt:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009, zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. (...)"

In de *'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet'* wordt het criterium 2.8A, *'Duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van 5 jaar'* als volgt toegelicht:

"Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen.

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft ten minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen. (...)"

Het begrip *'geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'* wordt niet nader gedefinieerd.

Omtrent de voorwaarde *'Vóór 18 maart 2008 - een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)- geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'* stelt de verzoekende partij in haar aanvraag dat: *"Verzoekster heeft gepoogd een wettig*

verblijf te bekomen in 2006. Zij deed mee aan de Hoop-op-Papieren actie. (stukken 2.1 en 2.2) Zij dacht dat dit een legitieme regularisatieaanvraag was. (...) De stukken die de verzoekende partij toevoegt betreffende deze actie zijn een attest van de organisator-woordvoerder van de actie ter bevestiging van haar deelname aan de actie en het voorkomen van haar naam op de lijsten die door de organisatoren werden aangelegd, naast een bevestiging dat zij begin 2006 handtekeningen heeft verzameld van Belgen die haar integratie bevestigen.

De verwerende partij acht het motief "Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Dat betrokkene heeft deelgenomen aan de Hoop-op-papieren actie kan niet als een geloofwaardige poging worden beschouwd, daarvoor diende ze verdere stappen te ondernemen." afdoend. In de nota wordt evenmin gepreciseerd welke "verdere stappen" de verzoekende partij had dienen te ondernemen.

Eenzijds stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf tot stand te brengen en dat de verzoekende partij dit niet aantoont. Evenmin zijn er in het administratief dossier aanwijzingen te vinden. Anderzijds motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat de deelname aan de actie Hoop-op-papieren, niet een geloofwaardige poging is "zonder verdere stappen te ondernemen" waarbij niet wordt gepreciseerd welke "verdere stappen" dan wel bedoeld worden.

Uit het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder meer moet aantonen dat zij een periode van wettig verblijf in België heeft gehad voor 18 maart 2008 of voor 18 maart 2008 "geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Bij de beoordeling van dit element in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris niet verduidelijkt of hij verzoeksters deelname aan deze actie(s) ongeloofwaardig acht, hetzij de actie(s) zelf geen geloofwaardige poging zijn om een wettig verblijf te verkrijgen, hetzij dergelijke actie slechts een geloofwaardige poging wordt indien nog stappen worden ondernomen waarbij de verzoekende partij en de Raad het raden hebben te weten om welke stappen het gaat. In de mate dat de verwerende partij bedoelt dat de acties waaronder de verzamelactie van handtekeningen, manifestaties, verschijningen in de publieke pers, manifestaties samengevat onder de noemer Hoop-op-papieren in oorsprong uitgaand van de Sint-Egidiusgemeenschap, als ongeloofwaardig worden beschouwd, is het motief kennelijk onredelijk nu de woordvoerder zich zelfs tot de Commissie Binnenlandse zaken in de Kamer heeft gericht met het doel voor betrokkene een regularisatie te verkrijgen. Ter zake weze opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag wees op haar deelname aan de actie "Hoop-op-papieren, en stukken toevoegde waaruit bleek dat haar naam was opgegeven bij de organisatoren van de actie en haar actieve deelname ter voorbereiding van de manifestatie van 15 februari 2006 blijkt en dat zij handtekeningen verzamelde. (De Raad acht het bewezen dat de verzoekende partij aan deze acties deelnam en dat de acties plaatsgrepen.) In de mate dat de bestreden beslissing als "verdere stappen" doelt op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (toenmalig artikel 9, derde lid), dient de verwerende partij dit in de beslissing te preciseren en uit te leggen waarom de actie onder de noemer Hoop-op-papieren geen geloofwaardige poging is. Wat het ook mag wezen, feit is dat de bewoordingen van de bestreden beslissing onduidelijk zijn en niet afdoend. De motiveringsplicht is geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN

